

OUTO KOHTAAMINEN IMMALANJÄRVELLÄ (15)

Varpaanlahdella alkoi jo hämärtää ja pakkane näykki poskiani. Kalaa oli tullut vähemmän kuin kelvolliset jutut antaisivat myöten, mutta jotakin sentään. Muutama hyppiä kepitti saappaiden juuressa, pari pyrstökästä olin lähettänyt jatkamaan talvilepoa.

Järven selkä oli vaitonainen, jähmettynyt. Rannalla siintävä tumma metsänraja kohosi kuin muuri maisemaan. Jostakin kuului kylmän huminaa. Siinä pilkin reikää kairatessa huomasi, että en ollut yksinäni jään päällä. Muutaman kymmenen metrin päässä rantaa likempänä istui tummiin pukeutunut hahmo.

Sitten alkoi kala syödä. Ensinnä turtui yksi, kohta toinen ja perään kolmaskin. Heittelin hopeakylkiä pakkasen kovettamalle hangelle. Melkein saman tien, kun upotin uuden syötin reiästä pimeyteen, kala nappasi kiinni. Hyvä etteivät itsekseen hypineet reiästä jälle! Kohta kasassa sätkytteli mukava joukko järven herkkua.

Huikkasin jotakin Pietarin kalansaaliista lähistöllä edelleen istuvalle hahmolle. Mutta tämä ei näyttänyt kuuluvan, ei ainakaan sitä osoittanut. Istui vain. Pimenevässä illassa näytti kuin siinä olisi ollut suuri, oudon muotoinen kivi jään päällä.

Aloin nostella kaloja reppuuni. Mutta sitten tuomasin, että kyllähän tästä riittäisi naapurillekin – kun ei näyttänyt siltä, että kalaonne olisi kulkeutunut sinne asti. Keräsin tavarani ja lähdin tepastelemaan vierasta kohti. Lumi narskui kenkieni alla ja tuntui siltä, että pakkane vain kiristi otettaan. Lähestyessäni hahmo hieman värähti ja käänsi hitaasti paksun karvalakin syvyysiin kätkeytyneitä kasvojaan. Nuori oli mies, huomasi, reuhkassa kokardin tapainen merkki. Sanoin, että tässä olisi kohtalotoverille Immalanjärven sisäsiitoista osteoporoosikalaa. Ruodot sulaa suussa!

Toinen ei sanonut mitään. Katsoi hetken, käänsi sitten katseensa pois.

Jätin muutaman votkaleen äijän viereen. En pitkälle ehtinyt, kun takaani kuului selvällä venäjän kielellä: Kiitos! ■

Pekka Vartiainen

Immalanjärven itäinen osa, Varpaanlahti ulottuu Venäjän puolelle saakka. Varomaton kuljija saattaa vahingossa ylittää valtakunnan rajan.

STRANGE ENCOUNTER ON IMMALANJÄRVI LAKE (15)

Dusk was already falling over Varpaanlahti bay, and the frost was nibbling at my cheeks. I had caught fewer fish than is deemed acceptable in proper fishing tales, but I did have something of a catch anyway. A few were still jumping by my boots, a couple of fin-tails I had dispatched to continue their winter repose.

The frozen lake was silent, ice-still. The dark edge of the forest on the shoreline rose like a wall across the landscape. The humming of low temperature hovered in the air. Drilling a new hole for ice-fishing I realised that I was not alone on the ice. A few dozen meters closer to the shore sat a figure dressed in dark clothing.

Then the fish began to bite. First I caught one, soon another, and a third directly after. I was tossing the silversides onto the frost-hardened snow. Almost as soon as I dropped a new lure through my ice hole into the darkness, a fish latched on. They were all but jumping up through the hole of their own volition! Soon I had a nice wriggling heap of the lake's delectable gifts.

I called out something about a St. Peter's catch to the figure still sitting nearby. But he did not seem to hear me; at least there was no reaction. He just sat still. In the darkening evening, he looked like a large, strangely shaped rock on the ice.

I started putting the fish in my rucksack. But then I thought that I had enough to share with my neighbour – as it did not look as if my luck had reached his spot. I gathered up my belongings and stepped out towards the stranger. The snow crunched under my soles, and it felt as if the frost was tightening its grip. As I approached him, the figure stirred a little, slowly turning his face hidden in the depths of a thick fur hat. The man was young, I saw, with a badge-like insignia on his hat. I said, here is some Immalanjärvi inbred osteoporosis fish for a fellow fisherman. The bones melt in your mouth!

The fellow said nothing. Looked at me for a moment, then turned away.

I left a few good fish at the chap's side. I had not gone far when I heard a voice say in clear Russian: Thanks! ■

Transl. Annira Silver

The eastern part of Immalanjärvi, Varpaanlahti, reaches across the Russian border. An unwary traveller may accidentally cross the national boundary.

 <https://urly.fi/1Czn>

 Kirsi Pääskyvuori